

ת"פ 12481/04/13 - מדינת ישראל נגד דוד איטח (אחר/נוסף)

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 12481-04-13 מדינת ישראל נ'
איטח(אחר/נוסף)

בפני כב' השופט מרדכי כדורי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד איטח (אחר/נוסף)

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, שניתנה בפתח ישיבת ההוכחות ועל פי הסדר טיעון, בעבירות של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ופציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 334 + 335(א)(1) לחוק האמור.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 31/3/2013 סמוך לשעה 1:15 התקרב הנאשם למר מיכאל גולדשטיין (להלן: "המתלונן"), בזמן שהמתלונן ואשתו טיילו סמוך לביתם. הנאשם קילל את המתלונן, ובין השניים התפתח ויכוח. במהלך הוויכוח שלף הנאשם סכין ודקר את המתלונן ארבע פעמים, פעמיים בבטן ופעמיים בישבן. כתוצאה מכך נפצע המתלונן ונגרמו לו חתכי דקירות.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 24 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי הולם למתלונן.

בטיעוניה ציינה המאשימה את הצורך להילחם בתופעת הסכינאות, להרתיע את הציבור מפני שימוש בסכין ולהגן עליו מפני שימוש זה.

המאשימה ציינה כי לנוכח הסדר הטיעון היא נמנעת מלטעון למתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, אך טענה כי יש ליתן משקל רב לשיקול הגמול.

לעניין נסיבות ביצוע העבירה טענה המאשימה כי העובדה שהנאשם הצטייד בסכין קודם שפנה אל המתלונן בשעת לילה מאוחרת מצביעה על הכנה מוקדמת מצדו לביצוע העבירה.

ההגנה בקשה להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, כ-4.5 חודשים.

הסנגור הלין על טענת המאשימה לפיה הנאשם הצטייד בסכין מבעוד מועד, שכן עובדה זו נמחקה מכתב האישום.

לטענת הסנגור, הנאשם נעדר עבר פלילי ושומר מצוות. הוא פגע במתלונן ללא תכנון מוקדם, ברגע של סערת רוחות. לאחר האירוע הנאשם הפנים את חומרת מעשיו ולמד לקח.

ב"כ הנאשם טען עוד כי המתלונן נפגע באופן שטחי בלבד, וכי גם הנאשם נפגע במהלך האירוע.

עוד ציין הסנגור כי הנאשם אב לעשרה ילדים, סובל מבעיות רפואיות, בעל עסק עצמאי, אשר בעקבות מעצרו נקלע לקשיים עד כדי קריסת העסק.

ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין בהם, לטענתו, הוטלו או אושרו עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות בגין מעשה עבירה דומה.

הנאשם פנה לבית המשפט והביע צער על שהתרחש, טען כי לא יצא לתקוף את המתלונן, ציין כי הוא שרוי בחובות כבדים וביקש התחשבות בו ובמצבו.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן ציין בתסקירו כי הנאשם כבן 52, גרוש ואב לעשרה ילדים בני 13 עד 27.

שירות המבחן התייחס בתסקירו לדפוסי החשיבה של הנאשם, צרכי השליטה והמניפולטיביות שלו והפער בין הדעות אותן מביע לאופן התנהלותו.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשם מכחיש את האלימות האצורה בו, מתקשה לקחת אחריות, אינו מצטער על מעשה העבירה שביצע וחסר אמפתיה כלפי המתלונן.

שירות המבחן ציין עוד כי לנאשם יכולות גבוהות מבחינה תפקודית, הוא יוצר קשרים חיוביים בסביבתו התעסוקתית, מתמיד במקומות העבודה וזוכה להערכה מקצועית רבה.

בסיכומו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

דין והכרעה:

העבירה הדומיננטית מבין שתי העבירות בהן הורשע הנאשם הינה עבירת הפציעה בנשק קר. העבירה של החזקת סכין קשורה בעבירה הנ"ל וטפלה לה. משכך, מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם ייקבע בעיקר בשל מעשה הפציעה (ראו: ע"פ 1127/13 גברזגיי נ' מדינת ישראל 15/1/2014, בפסקה 23 לפסה"ד).

אין צורך לומר כי פציעתו של אחר בכלל, ותוך שימוש בסכין בפרט, פוגעת פגיעה ממשית וקשה בשלומו ובריאותו של קורבן העבירה, בכבודו ובחירותו. בנוסף, מעשה עבירה זה פוגע בביטחונו של הציבור, ביכולתו הממשית לחיות את חייו, ולהלך ברחובות ללא חשש. מדובר במעשה אשר לעיתים קרובות תוצאותיו קשות ביותר, עד כדי אובדן חיי אדם. ריבוי המקרים בהם נעשה שימוש בסכין ובכלי משחית אחרים כפתרון ליישוב סכסוכים מחייב את בית המשפט להיאבק בתופעה באמצעות ענישה קשה ומחמירה. כפי שקבע בית המשפט העליון:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל"מען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות "
(ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל 9/5/2010)

הנאשם אשר דקר את מתלונן לא פחות מ-4 פעמים, בזמן שהאחרון טייל יחד עם אשתו בסמוך לביתם, פגע פגיעה של ממש בערכים החברתיים האמורים.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה הינו חמור ביותר. אילו היה המתלונן נפגע באיבר חיוני עלול היה להפוך לנכה ואף לאבד את חייו. דקירות חוזרות ונשנות מעצימות את הסכנה הרבה הגלומה ממילא במעשה הדקירה. העובדה ששתי דקירות בוצעו בבטנו של המתלונן, מגבירה עד מאוד את הנזק החמור שעלול היה להיגרם למתלונן.

רק בנס, הנזק שנגרם בפועל כתוצאה מביצוע העבירה אינו מן החמורים. בתעודת השחרור מחדר המיון צוין כי מדובר בחתכים שטחיים ללא מעורבות של אברי הבטן או החזה. עוד עולה מהתעודה הנ"ל כי המתלונן שוחרר מבית החולים שעות ספורות בלבד לאחר קבלתו. המאשימה הציגה תמונות של פצעי הדקירה, אולם לא ניתן להסיק מהן מה היה עומקם ושטחם של הפצעים, ואין בהם כדי לסתור את האמור לעיל.

עובדות כתב האישום המתוקן אינן מלמדות כי לביצוע העבירה קדם תכנון מראש. צודק הסניגור בטענתו כי משתוקן כתב האישום, בין היתר באופן שנמחקה ממנו העובדה לפיה הנאשם נשא עמו את הסכין בזמן שהתקרר למתלונן, אין לקבל את טענת המאשימה בעניין זה.

לא הוצגו סיבות לכך שהנאשם ביצע את מעשה העבירה, ולא נטען כי הדבר נעשה בשל התנהגות סמוכה קודמת של המתלונן.

בהתחשב באמור ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו ע"פ 6910/09 הנ"ל, ע"פ (ת"א) 70115/08 **מדינת ישראל נ' נוריאל** 2/7/2008, עפ"ג (מרכז) 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' טל** 30/6/2013, ת.פ. (נצ') 6009-06-12 **מדינת ישראל נ' חבשי** 5/2/2013, ת.פ. (נצ') 32335-04-11 **מדינת ישראל נ' אזולאי** 7/2/2013), נראה לי מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לצורך קביעת העונש בתוך מתחם הענישה יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הפגיעה שנגרמה לו ואת הנזקים שיגרמו לו ולילדיו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, את העובדה שזו לו מעורבות ראשונה בפלילים ואת שהותו במעצר בית במשך תקופה ממושכת של כ- 6 חודשים. עוד יש להתחשב בהודאת הנאשם, שפטרה את המתלונן ואשתו מלהעיד על האירוע, וייתרה את הצורך בשמיעתם של העדים הרבים האחרים המפורטים בכתב האישום. גם במועד בו ניתנה הודאת הנאשם היה בה כדי להביא לחיסכון במשאבי המערכת. כמו כן יש להביא בחשבון את התנהגותו החיובית של הנאשם, כפי שהעידו עליה עדי האופי מטעמו.

מנגד, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם אינו מצטער על מעשיו ואינו מגלה אמפתיה לקורבן העבירה (השוו: ע"פ 6461/11 **יאסין נ' מדינת ישראל** 22/1/2014, בפסקה 16 לפסה"ד). לא ניתן אפוא לזקוף לזכותו של הנאשם נטילת אחריות או מאמץ לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה. יובהר כי מהותה של לקיחת אחריות הינה הימצאותו של הנאשם בהליך הכרתי תודעתי בו הוא מבין ומפנים את הבעייתיות שבמעשיו, חש מידה של הבנה בנוגע לנזקים שגרם לקורבנות העבירה, ומגלה ניצוץ של חזרה למוטב. הודאת הנאשם מהווה אם כן נסיבה לקולה, אך כשהיא לעצמה, אינה מלמדת שהנאשם נטל אחריות על מעשיו.

בהתחשב במכלול השיקולים הנ"ל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- 1.** מאסר בפועל למשך 13 חודשים בקיזוז ימי מעצרו (מיום 8/4/2013 ועד ליום 14/8/2013).
הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים ביום 24/2/2014 עד לשעה 9:00.
- 2.** מאסר למשך 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- 3.** מאסר למשך 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- 4.** פיצוי למתלונן, עת/1 בכתב האישום, בסך 5,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום

עמוד 4

.10/3/2014

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' אדר תשע"ד, 10 פברואר 2014, במעמד המתייצבים.